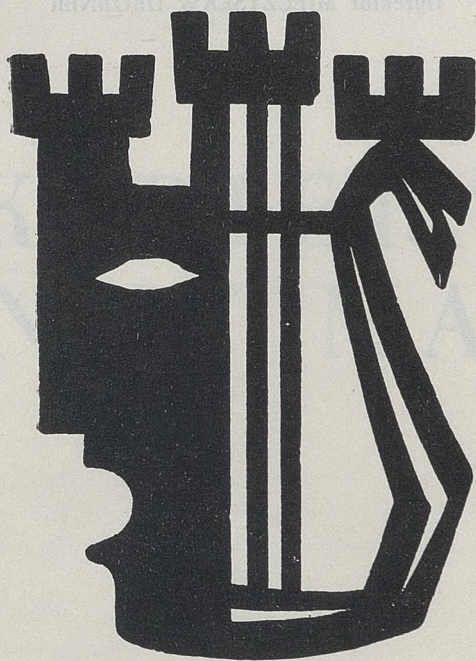

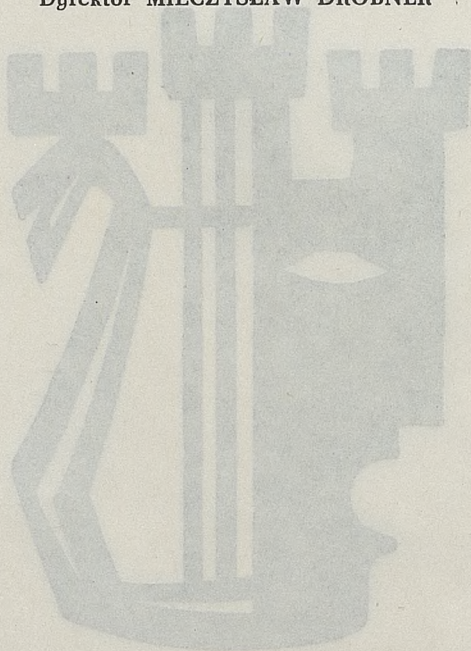

EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

MIEJSKI TEATR MUZYCZNY

OPERA I OPERETKA
W KRAKOWIE

Dyrektor MIECZYSLAW DROBNER

WYDAJENIE SPECJALNE

KARIERA
PANNY MARY

JÓZEF TALARCZYK

Kompozytor „Kariery panny Mary” Józef Talarczyk urodził się 12 sierpnia 1919 r. w Grudziądzu. Studia muzyczne w zakresie teorii i kompozycji rozpoczął w czasie okupacji u prof. M. Świerzyńskiego.

Po wyzwoleniu studiował w Średniej Szkole Muzycznej w Sopocie i w Wyższej Szkole Muzycznej w Łodzi. Dyplom uzyskał w 1952 r. w klasie dyrygentury prof. Bohdana Wodiczki.

Od r. 1951 do 1955 zajmował stanowisko kierownika muzycznego Państw. Operetki w Łodzi, w r. 1955 objął kierownictwo muzyczne Objazdowej Operetki Łódzkiej, a w r. 1956 kierownictwo muzyczne Państw. Operetki w Lublinie. W r. 1958 został dyrygentem Teatru Muzycznego w Gdańsku, a od r. 1959 jest kierownikiem muzycznym Państwowej Operetki w Lublinie.

Z ważniejszych kompozycji J. Talarczyka wymienić trzeba „4 Tańce Symfoniczne”, „Tańce Kaszubskie” oraz „Wariacje na temat K. Szymanowskiego”, nie licząc opracowań polskich pieśni ludowych oraz muzyki baletowej i rozrywkowej. W r. 1958 wystawiono jego widowisko muzyczne „Mistrz Twardowski” w 3-ch aktach, z librettem E. Gołębiowskiego. „Kariera Panny Mary” skomponowana wspólnie z E. Żytomirskim, powstała w r. 1960.

Józef Talarczyk odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi za całokształt pracy kompozytorskiej i dyrygenckiej. Jest on laureatem Wojewódzkiej Nagrody Artystycznej woj. lubelskiego za widowisko muzyczne „Mistrz Twardowski”.

EUGENIUSZ ŻYTOMIRSKI

Autor libretta i współkompozytor „Kariery panny Mary” Eugeniusz Żytomirski urodził się w 1911 r. w Taganrogu. Studiował prawo, filologię i muzykę. Jego publikacje poetyckie — to cztery zbiory przedwojenne („Bez w samolocie”, „Do przyjaciela”, „Pierwsze przykazanie”, „Zimowe kolory”), poemat „Chopin” (1949) i „Liryki” (1956). Przekładał Lermontowa, Szewczenkę, Błoka, Majakowskiego, Wapcarowa, Twardowskiego i innych poetów dawnych i współczesnych.

Jako dramaturg debiutował Żytomirski jeszcze w 1933 r. w Warszawie sztuką „Pod wiatr”. W latach 1958 i 1959 teatry w Częstochowie i Łodzi grały jego dramat „Koncert jesienny”. Pierwszą wersję „Kariery panny Mary” (tekst i muzyka Żytomirskiego) wystawił w 1948 roku Teatr „Komedia Muzyczna” w Poznaniu. Jako operetka utwór ten (z opracowanym na nowo librettem Żytomirskiego, z muzyką Talarczyka i Żytomirskiego) ukazał się po raz pierwszy w marcu 1960 r. na scenie Państwowej Operetki w Lublinie.

Żytomirski jest autorem licznych utworów satyrycznych oraz autorem i kompozytorem wielu pieśni i piosenek (m. in. wyszły spod jego pióra teksty słynnej „Ukochana, ja wrócę” czy tak popularnych „przebojów”, jak „Siedem róż” lub „Pewnego dnia”). Tłumaczył libretta operowe i operetkowe („Rodzina Tarasa” Kabalewskiego, „Swobodny wiatr” Dunajewskiego, „Boccaccio” Suppego, „Cnotliwa Zuzanna” Gilberta).

Eugeniusza Żytomirskiego znamy również jako dziennikarza (był redaktorem naczelnym „Głosu Wielkopolskiego”, „Filmu”, korespondentem naszych pism w USA, redaguje Liryczne Okienko „Stolicy”), publicystę (m. in. autora wydanego w 1947 r. zbioru reportaży i felietonów „Ameryka in flagranti”) oraz krytyka teatralnego, współpracującego m. in. z „Teatrem”.

KARIERA PANNY MARY

Streszczenie libretta

AKT I

Obraz 1

Stacja benzynowa i bar przy autostradzie prowadzącej do Los Angeles i Hollywood. Zatrzymuje się tu jeden z potentatów amerykańskiego przemysłu kinematograficznego, „król taśmy filmowej” Harry Roberts, a wkrótce potem — wracając z week-endu — zajeżdża starym, wciąż psującym się wozem para zakochanych: Mary Hopkins, pracownica domu mody w Los Angeles, marząca o karierze filmowej i John Smith, utalentowany, ale niezaradny życiowo młodzieniec, który wynalazł właśnie nowy rodzaj taśmy kinematograficznej. Między narzeczonymi wybucha sprzeczka. Mary ucieka, a kiedy, chcąc się pogodzić, wraca — nie zastaje już Johna; styka się za to przypadkiem z Robertsem, który bierze piękną modystkę za bliźniaczko do niej podobną, słynną gwiazdę włoskiego filmu, Ritę Cotello. Mary jest zaskoczona, ale szybko postanawia wykorzystać fantastyczną, jak się jej wydaje, szansę. Podaje się za Ritę, której przybycia oczekują w Hollywood — i przyjmuje opiekę zaofiarowaną jej przez „dziesiątej muzy władcy i kochanka”. Roberts zabiera ją swym wozem do hotelu w Los Angeles.

Obraz 2

Nazajutrz rano w wytwórni filmowej Ayersa w Hollywood panuje zamieszanie z powodu nieprzybycia Rity Cotello, zaangażowanej do nowego amerykańskiego superfilmu „Bosonoga markiza”. Skłóconych filmowców godzi zjawienie się w towarzystwie Roberta rzekomej gwiazdy, którą jest oczywiście Mary. Modystka próbuje zrazu nadrobić miną, ale wzięta z miejsca w obroty przez filmowców, nie tylko szybko się zraża do hollywoodzkich metod „pracy artystycznej”, lecz i zdradza kompletny brak umiejętności aktorskich. W końcu ucieka — ku zdumieniu wszystkich i ku rozpaczcy właściciela wytwórni.

KARIERA PANNY MARY

Operetka w 3 aktach — 5 obrazach

Muzyka: Józef Talarczyk i Eugeniusz Żytomirski

Libretto: Eugeniusz Żytomirski

O S O B Y:

(Obsada podana w kolejności alfabetycznej)

Mary Hopkins, modystka	{ IWONA BOROWICKA	Murray, właściciel magazynu	{	ANDRZEJ GALOS
Rita Cotello, gwiazda filmowa . . .	{ CELINA KARPIŃSKA	mód	{	WŁODZIMIERZ KOTARBA
Kitty, modystka	{ MARYLA PĄCZYŃSKA	Ayers, producent filmowy	{	STANISŁAW ROMANEK
	{ ELŻBIETA WODECKA	Garfield, reżyser filmowy	{	ZYGMUNT MIŁKOWSKI
John Smith, wynalazca	{ KAZIMIERZ ROGOWSKI		{	ANTONI WOLAK
	{ JANUSZ ŻELOBOWSKI	Corboni, operator	{	RYSZARD GONDEK
Harry Roberts, król taśmy	{	Sendry, szef reklamy	{	MARIAN PASŁAWSKI
filmowej	{ ZBIGNIEW FILUS	Moss, portier wytwórni	{	ANTONI WOLAK
	{ ANDRZEJ GALOS		{	MARIAN PASŁAWSKI
Mrs Wilden, milionerka	{ BARBARA JASKÓLSKA	Mechanik, samochodowy	{	RYSZARD GONDEK
	{ ZOFIA WEISSÓWNA		{	JÓZEF HEJKE

Rzecz dzieje się współcześnie w Los Angeles i w Hollywood

Kelnerki, barmani, obsługa stacji benzynowej, boye, podróżni, statyści filmowi, pracownicy techniczni atelier, girlsy, modystki, modelki.

W rewii filmowej piosenka „Wszystko zależy od ciebie” — słowa Krystyny Chudowolskiej. Boogie-woogie opracowane na temacie Conny Odda.

Inscenizacja i reżyseria:

ZOFIA WEISSÓWNA

Asystent reżysera:

KAZIMIERZ ROGOWSKI

Scenografia:

JERZY KONDRACKI

Asystent scenografa:

ZUZANNA PIĄTKOWSKA

Kierownictwo muzyczne:

TADEUSZ DOBRZAŃSKI

Dyrygenci:

TADEUSZ DOBRZAŃSKI

ALOJZY KLUCZNIK

Korepetytor:

IRENA ROGOZIŃSKA

Choreografia:

MIKOŁAJ KOPIŃSKI

Asystent choreografa:

IRENA PAWLICKA

Inspicjenci:

MARIA CZYŻEWICZ

KAROL PTASIŃSKI

Sufler:

HELENA SIBIŃSKA

AKT II

Obraz 1

Po opuszczeniu wytwórni Mary chowa się najpierw przed ścigającym ją Robertsem, z kolei zaś — zawiedziona w swych marzeniach o królowaniu na ekranie, a zarazem pełna obaw, że lekkomyślna eskapada hollywoodzka kosztowała ją utratę miłości Johna — usiłuje wymknąć się narzeczonemu, który zjawia się przed studiem w nadziei sprzedania swego wynalazku królowi taśmy filmowej. Od scenki gonitwy odwraca uwagę gapiów przybycie do Hollywood prawdziwej Rity Cotello. Biedny John na widok „rozdwojenia” swojej narzeczonej gotów jest uwierzyć, że nawiedzają go halucynacje. Ze stanu oszołomienia wybawia go przyjaciółka Mary, zalotna Kitty, jednakże udzielone przez nią informacje na nowo budzą podejrzenia pechowego wynalazcy. Wyjście Rity z wytwórni staje się źródłem podwójnego tym razem *qui pro quo*: Roberts identyfikuje ją ze spotkaną na stacji benzynowej modystką, John zaś przekonuje się ostatecznie, że jego Mary wstąpiła na śliską drogę kariery filmowej. Po odprawieniu przez oburzoną gwiazdę obu całkowicie oczywiście jej obcych „wielbicieli” i daremnej próbie wzajemnego przekonania się przez Roberta i Johna o nienormalnym funkcjonowaniu ich zmysłów (w trakcie czego młodemu człowiekowi udaje się jednak wepchnąć „królowi” do ręki swoją rewelacyjną taśmę) — wzgardzony, jak mu się wydaje, „boy-friend” Mary zostaje sam, dochodząc do gorzkiego wniosku, że „miłości nie ma”.

Obraz 2

Salon mody w Los Angeles. Ekscentryczna milionerka Mrs. Wilden nie może odebrać zamówionej sukni, gdyż Mary, która wykańczała ją u siebie w domu, nie przyszła do pracy. Panią Wilden usiłuje uspokoić cały personel firmy z jej właścicielem Mr. Murrayem na czele, którego kapryśna klientka najwyraźniej darzy swymi względami. Nie przeszkadza to jej zresztą z miejsca zainteresować się Robertsem, gdy ten zjawia się w salonie. Na poszukującego Rity Cotello króla taśmy zagina również parol Kitty, która postanowiła odbić „opiekuna” swojej koleżance. Z kolei do modnej firmy istotnie przybywa Rita. Rzecz prosta, wszyscy prócz Roberta są przekonani, że jest to Mary, której udało się zostać nareszcie filmową statystką. Wściekłość Murraya łągodzi fakt, że rzekoma Mary pragnie

nabyć najnowsze modele firmy, „naciągając” w tym celu — jak sądzi jej właściciel — bogatego przyjaciela. Po pokazie mód Mrs. Wilden znajduje stosowny moment do przypuszczenia „matrymonialnego i komercyjnego” szturmu do nieszczęsnego Murraya. W czasie gdy Rita przymierza za kotarą stroje, nadchodzi marnotrawna córka firmy, skruszona i zalekciona Mary, dźwigając pudło z suknią pani Wilden. Roberts jest zdziwiony wyglądem i zachowaniem się „Rity”, za to Johna, który właśnie wpada do salonu, oburzają jego zaloty do odnalezionej narzeczonej. Młodzi są już bliscy wyjaśnienia sytuacji i pogodzenia się, ale wszystko psuje Murray, który widząc Mary „znowu” w skromnej sukience — traci nadzieję na zrobienie dobrego interesu na modelach i wymawia lekkomyślnej modystce pracę. Przy okazji wyładowuje swój gniew na Johnie i marnym kliencie, Robertsie, którego coraz bardziej intryguje wynalazek pomyłonego, jak mu się wydaje, młodzieńca. Tymczasem zza kotary wychodzi zniecierpliwiona bezceremonialnym zachowaniem Kitty, prawdziwa gwiazda. Zaatakowana przez doprowadzonych do ostateczności Roberta i Johna (który oczywiście bierze ją za Mary), wpada za kotarę, gdzie Mary poprawia suknię na pani Wilden. Na widok dwu zupełnie do siebie podobnych kobiet milionerka dostaje ataku hysterii, Mary zaś przyznaje się do wszystkiego rozbawionej Ricie, która przyrzeka jej pomoc w wyplątaniu się z kłopotliwej sytuacji i w tym celu poleca przybyć do wytwórni. Rita zaprasza tam również osłupiałego Johna, a pani Wilden organizuje — po jej odejściu — całą wyprawę do Hollywood, gdyż włoska gwiazda zabrała ze sobą... właśnie jej suknię. Do studia Ayersa podąża również Roberts w towarzystwie Kitty, która zdołała tymczasem prawie całkowicie już usidlić starego donżuana. Wreszcie — na widok powtórnego odejścia Rity (którą jest oczywiście spiesząca do wytwórni, z rachunkiem za suknię, Mary) — wybiega z salonu na wpół przytomny Murray.

AKT III

W wytwórni Ayersa odbywają się zdjęcia do filmu „Bosonoga markiza” z Ritą Cotello w głównej roli. W czasie zdjęć (cała „rewia filmowa” jest, ma się rozumieć, parodią standardowych filmów amerykańskich) przybywają do atelier wszyscy, oprócz Mary, uczestnicy poprzednich wydarzeń. Zakochany w Ricie operator Corboni mdleje z zachwytu, dając początek całej serii „trupów”, co portier Moss bierze za nakręcanie scen

batalistycznych. Zanim jednak to nastąpi, Murray dla prze-
 błagania pani Wilden, w której sukni paraduje Rita, przyjmuje
 jej handlowe i małżeńskie propozycje, a Roberts — po otrzy-
 maniu kosza od Rity — zaczyna coraz bardziej mięknąć wobec
 uwodzicielskich zabiegów Kitty, która namawia go nadto do
 sfinansowania wynalazku Johna. Panikę wywołuje wiadomość
 o bessie na nowojorskiej giełdzie, gwałtownym spadku akcji
 towarzystw filmowych, bankructwie Roberts'a i Ayersa. W koń-
 cu na „pobojowisku” zostaje tylko Rita, która z ulgą postana-
 wia wrócić do swego kraju, i John, szukający Mary już nie
 tylko na scenie, ale i na widowni. Jesteśmy jeszcze świadkami
 ukarania Kitty za nadmiar sprytu i wyrachowania (zostaje żoną
 bankruta-Roberts'a!) po czym John spotyka wreszcie i nieomył-
 nie rozpoznaje (za pośrednictwem pocałunku) właściwą Mary.
 Następuje finał satyrycznej operetki z „poważnym” morałem,
 że „więcej warte są miłość i rozum niż sny o Hollywood”.

E. Ż.

AKT III

W wytwornym Ayersa odbywa się zabawa do śniadania. Po-
 noże marciarek z Rita Coriello w głównym tole. W czasie zabie-
 (cała, rewia filmowa) jest mała rozprawa, podczas której
 dowód filmowy (zmyślny) przydaje do siebie wstępy
 order Mary, następuje porażka i wyzwanie. Zakończony
 w film operator Coriello radzi o zachwycie, daje pociesze-
 ciałę sepi, „trudny”, co portier Moss bierze za nakreślenie scen

BALET
w akcie I-szym

„Moderne”

A. Filówna
J. Lisowski

BALET
w akcie II-gim

„Mam coś w sobie”

Jan Lisowski (H. Duda)
Józef Parużnik (J. Heczko)
Stefan Boroń (J. Kieljan)
Włodzimierz Waruszyński (St. Dobranowski)

„Scenka mimiczna”

Krawcowe: K. Truszkowska, H. Żelwietrówna
Pikolaki: St. Dobranowski, H. Piotrowicz

„Taneczna Rewia Mody”

1. „Na plaży” (foxtrot) — Halina Kosecka (B. Krześcińska, I. Kruczkowska, A. Bielakowska)
2. „Na balu” (walc) — Joanna Puter (L. Połczyńska), Jacek Heczko (H. Duda)
3. „Maskarada” (rumba) — Alicja Bielakowska (B. Krześcińska), Stefan Boroń
4. „Na dancingu” (tango) — Maria Gidlewska (T. Dzięglówna), Włodzimierz Waruszyński (H. Duda)

BALET

w akcie III-cim

Postacie rewii filmowej

wg libretta Mikołaja Kopińskiego

Markiza	{ Iwona Borowicka Celina Karpińska
Szeryf mąż markizy	Włodzimierz Waruszyński
Wódz indiański	Jan Lisowski (Jacek Heczko)
Indianie	{ Stefan Boroń (St. Dobranowski) Józef Kieljan (Robert Przybyłowski)
Małpolud	Józef Parużnik
Dziewczyna leśna	Mirosława Bachorz (Kiwiorska Anita)
Akrobatki	{ Izabella Kruczkowska Barbara Krzesińska
Girlsy	{ Alicja Bielakowska Danuta Cholewa Halina Kosecka Krystyna Zuczenia (Tamara Zinkowska)
Zielone tancerki	{ Maria Gidlewska Teresa Dziegłówna
Tancerki ekscentryczne	{ Alicja Ekstein Lidia Polczyńska
Kowbojki	{ Alicja Miszkiewicz Ewa Papée Krystyna Ungeheuer
Solistki	{ Adela Filówna Joanna Puter

Inspektor baletu — EWA PAPÉE

ZESPÓŁ CHÓRU

Adamik Barbara
Choma Maria
Kaczorowska Florentyna
Polińska Stefania
Tomczyk Aleksandra

Hamaluk Bolesław
Hejke Józef
Pietraszek Jerzy
Żyła Stanisław

Dobrzańska Krystyna
Hamerlak Zofia
Osadca Helena

Chojnacki Tadeusz
Gaczoł Mieczysław
Łukasiewicz Henryk
Makochon Stanisław

Inspektor chóru – DOBRZAŃSKA KRYSTYNA

ZESPÓŁ ORKIESTRY

I SKRZYPCE

Kamionka Czesław
(Koncertmistrz)
Skrobacki Leszek
Staszica Jan
Pilawski Stanisław
Lipka Tadeusz
Sitek Erwin

II SKRZYPCE

Skocz Władysław
Górski Andrzej
Solarczyk Stefan
Zalewski Adam

ALTÓWKI

Myczkowska Krystyna
Ogiński Eugeniusz
Satora Mieczysław

WIOLONCZELE

Kucharski Tadeusz
(Koncertmistrz)
Gorecka Stefania
Komorowski Andrzej

KONTRABASY

Dubrawski Władysław
Jachimowicz Ryszard

FORTEPIAN

Rogozińska Irena

FLETY

Karbowski Tadeusz
Węgrzyn Stanisław

OBOJE

Oracz Tadeusz
Korczyński Kazimierz

KLARNETY I SAKSOFONY

Wyczyński Ignacy
Siwiec Stefan
Łysak Józef

FAGOTY

Puchalski Antoni
Thiel Henryk

WALTORNIE

Grzechowski Jan
Łysakowski Władysław
Wróbel Józef

TRĄBKİ

Wodecki Józef
Krzywoń Adam

PUZONY

Kawski Tadeusz
Maksymowicz Włodzimierz
Przybylski Jan

PERKUSJA

Rzepianka Anna
Peller Ryszard

Inspektor orkiestry – MAKSYMOWICZ WŁODZIMIERZ

KIEROWNIK TECHNICZNY

Józef Ballada

BRYGADIER SCENY

Piotr Kurpan

FRYZURY

Michał Jarema

ŚWIATŁO

Karol Winkler

CENA ZŁ 3.-